

станалъ високъ, младъ момъкъ съ приведена глава.

— Да влѣза, или да почакамъ? — питаше се момчето и нерешително се спрѣ предъ вратата. — Ще влѣза, ще подамъ кесията и ще си отида. Димитъръ прекрачи прага.

Търговецътъ вдигна очи и сърдито изгледа момчето.

— Какво искашъ?

— Азъ съмъ синътъ на Михаилъ обущаря.

— Намѣрилъ и той време, кога да те изпрати!

— Но татко...

— Вѣнъ!

Димитъръ не мръдна. Бръкна въ джеба си и протегна ржка.

— Нося кесията...

— Каква кесия?

— Намѣрихъ я снощи на пазарската улица.

Младиятъ човѣкъ пресегна да грабне кесията, но стариятъ го превари и я взе.

— И това ли си направилъ, сине?

Той извади книжнитѣ пари, преброи ги, обърна се къмъ Димитра. Строгиятъ му погледъ бързо се смегчи.

— Ти сигурно си видѣлъ, какво има вътре?

— Видѣхъ.

— И не си ли взелъ нищо?

— Не, господине. Нали тѣзи пари сж на вашия синъ? Така каза и татко, когато му занесохъ кесията.

— Той преброи ли паритѣ?

— Не. Само ги извади и разрови вътре, за да разбере чии сж.

— И не посегна!..

— Какъ можете да си помислите такова нѣщо! Тѣзи пари сж чужди! И другитѣ книжа! Дано само нищо не липсва!

Търговецътъ остана за малко неподвиженъ, прехласнато загледанъ отъ момчето.

— Какъ ти е името?